

Ønskemaskinen

Av Hanne Buch • Illustrert av Camilla Billett

6-10 år

Til Nicolai, Philip og Diderich.

Tusen takk til illustratør Camilla Billett og forlegger og redaktør Anitra Figenschou, for et fantastisk godt og hyggelig samarbeid om å lage «Bestevenn på boks»-trilogien.

© Figenschou forlag 2019
© Tekst: Hanne Buch
© Illustrasjoner, omslag og design: Camilla Billett

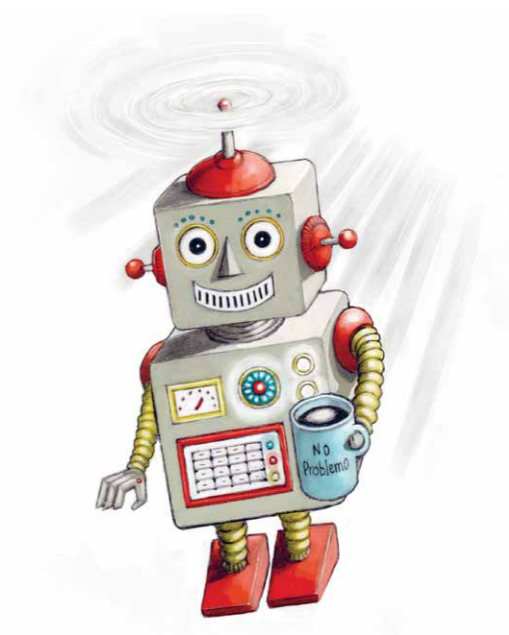
ISBN: 978-82-93335-76-4
Trykk: Livonia Print

www.figenschouforlag.no
www.facebook.com/figenschouforlag

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverksloven eller avtaler om kopiering inngått med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lov eller avtale medfører erstatningsansvar.

Ønskemaskinen

Hanne Buch

Illustrert av Camilla Billett

Figenschou forlag

Ønskemaskinen

Det var en gang en dukkemaker som ønsket at alle barn skulle ha en bestevenn. Derfor bygget han en magisk dukkemaskin, som lagde levende dukker. Når dukkene var ferdige, ble de puttet i små bokser og sendt til leketøysbutikker over hele landet, slik at alle barn kunne kjøpe seg en bestevenn.

Hvis dukkene gikk i stykker, ble de sendt tilbake til dukkefabrikken for å bli reparert. Det var det som skjedde med Tøysekoppen, Jåledukken og Superhelten. Og nå skal du få høre hvordan det gikk med dem.

Gjemsel

Det beste jeg vet er å få andre til å le. Det er ikke uten grunn at jeg kalles for Tøysekoppen!

Akkurat nå leker jeg gjemsel med roboten Arnold. Jeg har funnet et superbra gjemmested, innerst i kosedyrskapet.

Jeg titter ut gjennom døråpningen.

Arnold svever rundt og leter etter meg. Han er så heldig som kan fly. Skulle ønske jeg også hadde en propell på hodet.

Det er ikke så mange dukker igjen på Dukkefabrikken nå. Bare meg, Jåledukken og Superhelten. Alle de andre har fått nye bestevenner, og bor sammen med ordentlige familier. Til og med Dukke-Lise, som pleide å være bestevennen min ...

Men jeg er egentlig glad for at jeg bor her på Dukkefabrikken. For da trenger jeg ikke å være redd for å bli pakket ned i boksen igjen, når bestevennen min blir lei av å leke med meg. Og så er det så mye morsomt jeg kan gjøre her.

Summingen fra propellen til Arnold kommer nærmere, og nærmere ...

Det kjennes som om magen min er full av spjoingete baller.

Han åpner skapdøren.

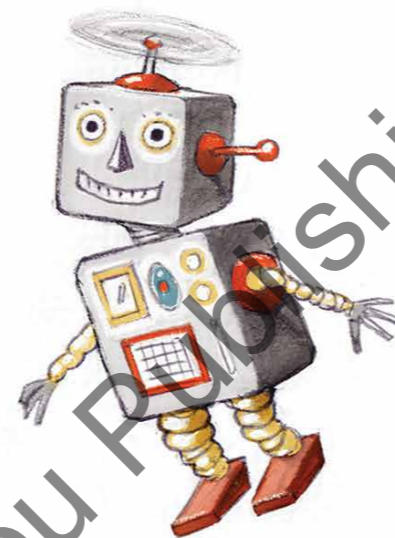
Lyset treffer øynene mine, men jeg prøver å ligge helt stille.

Arnold dytter kosedyrene til side og sier med mekanisk stemme:

– Kompis. Du er oppdaget.

Jeg ler, krabber ut av skapet og sier:

– Én gang til!

Men Arnold har ikke tid til å leke mer. Han må rydde og vaske på kjøkkenet.

– Åh, så kjedelig! sier jeg.

– Men etter at du er ferdig med å rydde, da kan vi vel leke mer?

– Negativt, sier Arnold.

– Må jobbe. På det hemmelige prosjektet.

– Er du ikke snart ferdig med det hemmelige prosjektet ditt, så jeg kan få se det? spør jeg.

– Korrekt. Snart ferdig, svarer Arnold og svever ut av rommet.

Hm ... Jeg lurer på hva jeg skal gjøre nå?

Jeg går inn på lekerommet, for å se hva Jåledukken og Superhelten driver med.

Superhelten og Jåledukken

Superhelten kjemper mot liksom-monstre.

Jåledukken sitter på gulvet, foran speilet, og grer håret sitt. Ved siden av henne ligger en bok med bilder av hårfrisyrer. Hun tar frem en flaske med hårspray fra lommen, og sprayer i vei. Æsj, det stinker! Jeg holder meg for nesa.

– HIII-HA! roper Superhelten og tar et karatespark ut i luften.

Idet han fyker videre, snubler han i Jåledukken.

– Dust! Se deg for! sier Jåledukken. – Nå ble kjolen min skitten!

– Dust selv! sier Superhelten. – Det er ikke min skyld at du er i veien.

– Kan ikke du bare gå et annet sted å bråke? sier Jåledukken.

– Jeg prøver å lese!

– Næ-hei, sier Superhelten. – Jeg var her først. Dessuten så kan du ikke lese.

– Jeg har faktisk lært meg flere bokstaver! sier Jåledukken. – Og dessuten så skjønner jeg bildene. I motsetning til deg ...

Bla, bla, bla. Sånn holder de på. Men jeg vet hva som kan få dem til å slutte å krangle.

Jeg går bort til lekekassen og finner frem bæerte-hornet.

Så lister jeg meg bort til Jåledukken og Superhelten. Hi hi. Dette blir gøy!

Jeg løfter hornet opp bak hodene deres, og trykker hardt.

BÆRT! BÆRT! BÆRT!

De spretter opp, som troll i eske.

– Åååh! SLUTT! roper Jåledukken og holder hendene over ørene.

– Ja, hold opp! sier Superhelten. – Ellers kaster jeg den bæerten i dass.

Jeg gliser. Det virket! De sluttet å krangle. I hvert fall for en stund.

Jeg rusler ut av rommet.

Nå skal jeg finne på noe tøys med Fabrikkmannen!

Fabrikkmannen

Kanskje Fabrikkmannen er på kontoret sitt? Han har sittet mye der inne i det siste. Med lukket dør. Og vi har ikke fått lov til å leke der, som vi pleier.

Tøflene til Fabrikkmannen står utenfor døren ... Å, nå fikk jeg en idé!

Jeg finner frem tuben med superlim, og skviser masse lim under tøflene.

Så dytter jeg de godt ned i gulvet. Snart sitter de som støpt. Dette blir hippeti hoppete, tøysetekoppete!

Jeg dundrer på døren og roper:

– Hallo, er du der inne?

Men jeg får ikke noe svar.

Da hører jeg noen som ler og prater utenfor. Jeg går bort til vinduet og kikker ut.

Alt er hvitt! Bakken, trærne og veiene. Det har snødd!

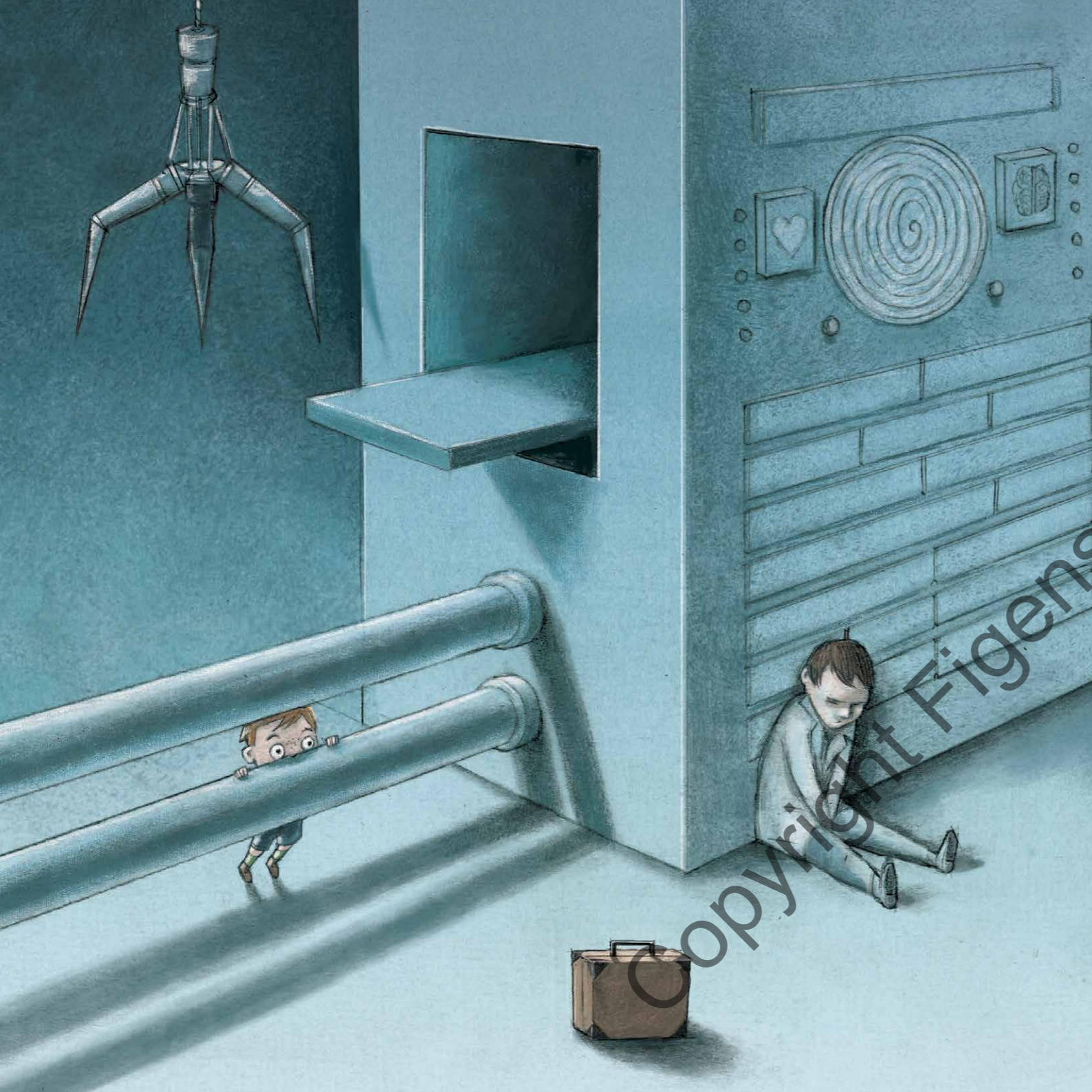
Jeg har aldri kjent på snø, men Fabrikkmannen sier at det er kaldt. Men snøen ser ikke kald ut. Bare myk og lett, som bomull.

To barn sitter på et flatt brett, og suser nedover Brattebakken. Snøen spruter opp i ansiktene deres, og de hyler og ler. Til slutt ramler de av brettet og ruller bortover.

En smilende voksen kommer bort til dem. Det er sikkert pappaen deres. Barna setter seg opp på brettet igjen. Pappaen tar tak i tauet som er festet i brettet, og drar de oppover bakken.

Skulle ønske jeg også hadde en pappa og kunne leke ute i snøen ... Men det kommer aldri til å skje. Dukker tåler jo ikke å leke ute. Og det er ingen dukker som har en mamma eller pappa.

Jeg lukker øynene og rister på hodet. Det er nemlig et triks jeg har funnet på, for å trylle bort triste tanker. Og det virker hver gang. Eller ... som oftest, da. Men noen ganger må jeg gjøre det flere ganger.

Jeg fortsetter å lete etter Fabrikkmannen. Til slutt finner jeg ham ved siden av den store dukkemaskinen. Det står en koffert på gulvet.

Dukkemaskinen brummer ikke, den er helt stille. Og det kommer ikke glitter ut av pipen på toppen.

Fabrikkmannen stryker hånden forsiktig over maskinen, som om den var et kosedyr. Han ser trist ut. Kanskje han også bør prøve trikset mitt med å riste på hodet?

Eller forresten, nå vet jeg hva han trenger: en Tøysekopp!

Jeg legger prompeputen min under armen og klemmer til.

PFFFFT!

Men selv ikke det får Fabrikkmannen til å le.

Nå begynner jeg å bli skikkelig bekymret. Hvorfor ser han så lei seg ut? Og hva er det han skal med den kofferten?

– Hva skjer’ a Bagera? sier jeg.

Fabrikkmannen svarer ikke. Nå skulle han jo si «Litt av hvert, lille fjert», eller «Ingenting Tingeling».

– Er det noe galt? spør jeg.

– Ja, det er i grunnen det, svarer Fabrikkmannen og sukker. – Hent de andre dukkene, er du snill. Så skal jeg fortelle dere alt ...

Dårlige nyheter

Fabrikkmannen setter seg tungt ned i godstolen. Han er dukkehvit i ansiktet, med mørke pandaringer under øynene.

Jåledukken, Superhelten og jeg setter oss ned på gulvet, foran ham. For én gangs skyld er vi helt stille.

– Jeg har dessverre dårlige nyheter, sier Fabrikkmannen. – Har dere lagt merke til at jeg ikke har laget noen nye dukker på en stund?

– Ja? sier vi.

– Grunnen til det er at ingen kjøper dukkene mine, sier Fabrikkmannen.

– Hvorfor ikke det? spør Superhelten.

– Jeg tror ikke barna liker dukkene mine lenger, sier Fabrikkmannen. – Jeg har virkelig prøvd å følge med i tiden, og lage nye bestevenn-modeller som barn vil like. Men det er tydelig at jeg ikke har lyktes ... Dessuten er det mange dukker det har vært noe feil med, som har blitt sendt i retur. Det kan også ha gjort dere upopulære.

Fabrikkmannen får tårer i øyene, rister på hodet, og sier:

– Alt er min skyld ... jeg burde gjort en bedre jobb.

Han tar frem et lommetørkle og pusser nesen.

Vi går bort til Fabrikkmannen og klapper forsiktig på ham.

– Jeg skjønner ikke hvorfor barna ikke vil leke med oss lenger, sier Jåledukken.

– For jeg er jo perfekt!

Superhelten flirer og sier:

– Vel ... Det kan diskuteres.

– Og det sier *du*, sier Jåledukken og himler med øynene.

Jeg kremter høyt og løfter opp bærten min. Da blir de stille.

Fabrikkmannen forteller at så lenge han kan huske, så har han drømt om å lage levende dukker, slik at alle barn kunne få en bestevenn. Derfor har han jobbet dag og natt med å bygge dukkemaskinen.

– Men jeg kan ikke fortsette med dette, hvis ikke barn har lyst til å leke med dukkene mine, sier Fabrikkmannen. – Så nå har jeg bestemt meg for å selge Dukkefabrikken.

– Hæ! Selge den?! sier jeg.

– Men vi bor jo her! sier Jåledukken. – Du kan ikke selge hjemmet vårt.

– Ja, det er nettopp det, sier Fabrikkmannen. – Det betyr at jeg må finne et nytt hjem til dere. Og det haster. For det er én som ønsker å kjøpe fabrikk, og gjøre den om til en fiskebollefabrikk.

Jåledukken, Superhelten og jeg ser på hverandre med store, redde øyne. Hvor skal vi bo nå?

– Det kommer en dame hit i dag, som skal se på dere, sier Fabrikkmannen. – Hun heter Betty Spagetti. Jeg har snakket med henne på telefonen, og hun virker veldig hyggelig. Hvis Betty liker dere, så kan dere få bo hos henne.

– Men jeg har lyst til å bo her, sammen med deg, sier jeg. – Jeg har ikke lyst til å bo hos Betty Spagetti.

– Helt enig, sier Jåledukken og Superhelten.

Fabrikkmannen smiler trist og sier:

- Det går dessverre ikke. Når jeg selger fabrikken, må jeg også flytte.
- Men kan vi ikke bo sammen med deg, der du skal bo? spør jeg.
- Nei, dessverre. Jeg aner ikke hvor jeg skal bo, eller hva jeg skal jobbe med.

Og for å være ærlig, så er jeg veldig sliten og trenger litt tid for meg selv.

Så dere får det nok bedre hos Betty. Hun bor i en stor borg, der dere får masse plass til å leke.

Fabrikkmannen sier at vi må oppføre oss pent når Betty kommer. Vi må ikke tulle og tøyse, eller krangle. For hvis Betty ikke vil ha oss, må Fabrikkmannen putte oss ned i boksene våre.

- Hvorfor det? spør jeg forskrekket.
- Jeg skal på ferie, for å hvile ut og tenke på hva jeg skal gjøre fremover, sier Fabrikkmannen. – Og da kan jeg ikke ta med dere.

Jåledukken, Superhelten og jeg nikker og blir stille.

Ingen av oss har lyst til å bli stappet ned i boksen, så nå må vi virkelig skjerpe oss.

Vi rykker til da noen ringer hardt på dørklokken. Det må være Betty Spagetti!

Betty Spagetti

Betty Spagetti er så stor at hun fyller nesten hele døråpningen. Hun har på seg en strikketjole og mange klirrende armbånd.

Hun smiler til oss og sier:

– Hallo, hallo alle sammen! Jeg heter Betty Spagetti. Men bare kall meg Betty.

Hun bøyer seg ned, klyper oss i kinnene, og sier:

– Hællandussan, så søte dere er, da.

Vi prøver å ikke le.

– Jeg har med noen gaver til dere, sier Betty og romsterer nede i vesken sin.

Vi går nærmere for å kikke.

Først tar hun ut tre kosedyr: en sjiraff, en pingvin og en vaskebjørn. Vi får lov til å velge den vi har mest lyst på. Jeg vil ha pingvinen.

Så tar hun ut noen tynne pinner fra vesken sin.

– Vær så god, disse er til dere, sier Betty og smiler.

– Eh ... takk, sier vi og tar imot pinnene.

– Klarer dere å bevege pinnene? spør Betty. – Jeg bare lurert på hvor bra hendene deres fungerer ...

Hallo!? Så klart vi kan det! Tror hun at vi er noen dumme filledukker, eller?

Jeg later som om jeg spiller trommer.

Superhelten feker i luften.

Jåledukken dirigerer et liksom-orkester.

Betty snur seg mot Fabrikkmannen og sier:

– Utmerket! Jeg tar alle tre.

Fabrikkmannen tar ut boksene våre fra hyllen. Så sier han noe til Betty med lav stemme.

Jeg lister meg nærmere, og hører at Fabrikkmannen sier:

– Hvis du trykker på de røde knappene i nakken på dukkene, vil de krympe og bli så små at du kan putte de ned i boksen.

Det kribler kaldt nedover ryggen min.

Men da rister Betty på hodet og sier:

– Jeg trenger ikke de boksene. Dukkene gjør nok mest nytte for seg i stor størrelse.

Jeg puster lettet ut. Hun Betty virker ganske snill.

Akkurat da svever Arnold sakte inn i rommet. Han ser ned i gulvet, og knappene hans lyser ikke.

Å nei, det har jeg ikke tenkt på! Hvor skal Arnold bo nå?!

Vent litt! Nå fikk jeg en tipptopp idé. Kanskje Arnold kan bo sammen med oss i borgen?

Jeg må spørre Betty!

Ha det på badet

Jeg går med raske skritt bort til Betty. Men hodet hennes er så høyt oppe at hun ikke ser meg.

Jeg drar i genseren hennes og sier:

– Du Betty, kan roboten Arnold få bo sammen med oss? Vær så snill?

Han er veldig smart, og skikkelig flink til å gjøre rent og sånt.

Arnold løfter hodet, og knappene hans gløder svakt.

– Nei, det går ikke, dessverre, sier Betty. – Jeg liker ikke slike nymotens greier.

Jeg subber med tunge skritt bort til Arnold. Tenk at vi ikke lenger skal bo sammen. Hvem skal jeg leke med nå? Og hva kommer til å skje med Arnold?

Det kjennes ut som om jeg har en klinkekule i halsen.

Propellen til Arnold snurrer sakte rundt. Han legger kloen sin på skulderen min og sier:

– Kompis. Det går bra. Jeg kan jobbe. På fiskebollefabrikken.

Arnold smiler til meg. Men knappene hans lyser ikke.

Jeg prøver å blunke bort tårene mine.

– Lover du å besøke oss? spør jeg. – Så kan vi leke gjemsel sammen i borgen?

– No problemo, svarer Arnold. – Jeg kommer. Og tar med det hemmelige prosjektet. Snart ferdig.

– Det gleder jeg meg til å se, sier jeg.

Det er på tide å si ha det til Arnold. Klinkekulen i halsen vokser.

Vi gjør den vanlige hilsenen vår. Hånd mot klo.

– Ha det på badet, sier jeg.

– Din gamle sjokolade, sier Arnold.

Så pakker Jåledukken, Superhelten og jeg ned lekene våre, og noen klær, i en bag.

Fabrikkmannen gir oss en lang klem, og kinnet mitt blir vått av tårene hans.

– Lykke til! sier Fabrikkmannen og forsøker å smile. – Jeg kommer til å savne dere! Men jeg er sikker på at dere får det fint. Og det er det eneste som er viktig.

Stakkars Fabrikkmannen. Nå blir han helt alene. Hvem skal få ham til å le nå, når jeg ikke er sammen med ham?

Jeg har lyst til å gi Fabrikkmannen en av lekene mine, sånn at han husker meg.

Jeg graver ned i bagen min og tar frem prompeputen.

– Du kan få prompeputen min, sier jeg og gir den til ham.

– Tusen takk, sier Fabrikkmannen.

Idet jeg skal gå ut døren, prøver jeg å få Fabrikkmannen til å smile en siste gang.

– Tøflene dine står forresten utenfor kontoret ditt, sier jeg. – I tilfelle du trenger dem.

Fabrikkmannen smiler, lager tulle-smale øyne og sier:

– Jasså du ... hva er det du har ønsket ut nå?

– Ingenting, sier jeg og smiler uskyldig.

Jeg ser ut av bakruten til bilen da vi kjører bort fra Dukkefabrikken ... Hjemmet mitt.

Fabrikkmannen og Arnold står på trappen og vinker.

Snart er vi så langt unna, at de ser ut som to, små prikker.

Tenk om jeg aldri kommer til å få se dem igjen ... Arnold har jo sagt at han skal komme på besøk. Men kanskje han glemmer meg etter en stund, slik Dukke-Lise gjorde?

Tårene mine gjør alt blurrete, og jeg har et ekkelt sug i magen. Sånn som jeg får når jeg er høyt oppe i klatreveggen, og kikker ned.

Jeg lukker øynene og rister på hodet. Så gjør jeg det en gang til. Og en gang til.

Borgen

Borgen ligger helt for seg selv, på toppen av en høyde.

Vi presser ansiktene inntil bilvinduene for å se.

Borgen er mye større enn Dukkefabrikken. Den ser skikkelig gammel ut, og har til og med gitter foran vinduene.

Det ligger et lite hus ved siden av borgen. Det ligner på et dukkehus, og har et blinkende skilt på taket.

- Hva er det der? spør Jåledukken og peker på det lille huset.
- Det er butikken min, sier Betty. – Der selger jeg hjemmestrikkede klær.
- Å! sier Superhelten ivrig. – Kan du strikke en kappe til meg, som jeg kan bruke når det er kaldt?

Betty ler en knirkete latter og sier: – Nei. Det må du nok gjøre selv.

Superhelten skjærer en grimase til meg. For ingen av oss kan jo strikke.

Jeg biter meg i leppa for ikke å le.

Betty må bruke drøssevis av nøkler for å få opp alle låsene på inngangsdøren.

Merkelig. Men kanskje hun er redd for tyver?

Det lukter gammelt og rart inni borgen.

Skoene våre lager klukkelyder på gulvet.

Langs veggene henger det kule rustninger og sverd. Det prikker i fingrene.

Her blir det gøy å leke!

Akkurat da piler en søt edderkopp over gulvet. Jeg setter meg på huk for å ta den opp i hånden. Men før jeg rekker det, smæsjer Betty den flat med skoen sin.

– Usj! Jeg simpelthen hater edderkopper, sier Betty.

Jeg blunker forskrekket og reiser meg opp.

Jåledukken tar hånden min og hvisker:

– Huff, så slemt! Den edderkoppen hadde jo ikke gjort noe galt.

Jeg nikker og dytter plastedderkoppen min, Petter, godt ned i lommen.

For hvis Betty oppdager Petter, vil hun sikkert mose ham også.

Strikkerommet

Betty tar oss med inn i et stort rom. Taket går nesten opp til skyene.

Langs veggene er det hyller med garn i alle slags farger. Det er sikkert her Betty strikker klærne til butikken sin.

Det står et bord midt i rommet, med en stygg blomstervase på. Rundt bordet er det tre babystoler.

– Har du barn? spør jeg og peker på babystolene.

– Nei, sier Betty. – De er til dere.

Jåledukken, Superhelten og jeg ser på hverandre og fniser. Vi er jo ingen babyer!

– Sett dere opp i stolene, sier Betty med streng voksenstemme.

Vi klatrer sakte opp i stolene. Stolene er trange, og beina våre rekker ikke ned til bakken.

– Ga-ga, sier jeg med lys babystemme og klasker hendene i bordet.

Jåledukken og Superhelten ler høyt.

Betty snurper igjen munnen og ser hardt på oss. De andre slutter å le.

Så klapper hun i hendene og sier:

– På tide å komme i gang.

– Med hva da? spør jeg.

– Med å strikke, sier Betty.

– Strikke!? sier vi. – Seriøst?

– Ja, dere tror vel ikke at dere er her på ferie? sier Betty. – Strikkebutikken min

har blitt veldig populær, så jeg trenger hjelp til å få unna alle bestillingene. Som takk for at dere får lov til å bo her hos meg, må dere jobbe.

- Men vi kan ikke strikke, protesterer jeg.
- Sludder og vås, sier Betty. – Det er så enkelt at selv dere kan klare det.

Jåledukken legger armene i kors og sier:

- Det er forbudt med barnearbeid.

Betty ler rått og sier:

- Dere er jo bare *dukker*, så det gjelder ikke for dere.
- Men du kan ikke gjøre det, sier jeg. – Vi er dukker, ikke strikkemaskiner.
- HYSJ! hveser Betty. – Nå gjør dere som jeg sier! Ellers blir det verst for dere ...

Mens Betty går bort til en hylle og henter garnnøster og strikkepinner, hvisker jeg til de andre:

- Kanskje vi bare må gjøre som hun sier? Vi har jo ingen andre steder å dra.
 - Ja, hvis vi jobber litt nå, så får vi sikkert leke etterpå, sier Jåledukken.
- Superhelten og jeg nikker.

Betty sier at vi skal starte med å strikke et skjerf. Hun viser oss hvordan man holder strikkepinnene og garnet.

Det er mye vanskeligere enn det ser ut som. Tråden sklir av fingene, og jeg klarer ikke å få pinnen gjennom løkken. Det er for stramt.

Etter å ha strevet skikkelig lenge, klarer jeg endelig å strikke noen runder. Det er litt gøy å se at skjerfet vokser, selv om det blir skjevt og rart. Jeg gleder meg til det er langt nok til at jeg kan ta det rundt halsen.

Plutselig kommer Betty bort til meg og røsker skjerfet ut av hendene mine.

- Dette er SØPPEL! roper hun. – Begynn på nytt!

Så kaster hun skjerfet i søppelkassen.

Og jeg som hadde jobbet så hardt!

Da slenger jeg strikkepinnene i gulvet og sier:

- Dette gidder jeg ikke mer! Nå vil jeg leke!

Så begynner jeg å klatre ned fra stolen.

- Å nei, du! sier Betty og marsjerer mot meg med raske skritt.

Hun løfter meg opp og setter meg hardt ned i babystolen igjen.

Fjernkontrollen

Betty tar frem en fjernkontroll fra lommen sin.

Jeg kikker meg rundt. Er det en TV her inne? Kanskje vi skal få se på film mens vi strikker, så det ikke blir så kjedelig?

Men Betty retter fjernkontrollen mot stolen min og trykker på en knapp.

KLIKK.

Plutselig skyter det ut en sele fra stolen, som klister seg rundt kroppen min.

Akkurat som babyer har på seg, for ikke å falle ned på gulvet.

Jeg røsker i selen for å komme meg løs, men sitter dønn fast.

Det kjennes ut som om den er laget av jern.

Så retter Betty fjernkontrollen mot Jåledukken og Superhelten.

KLIKK. KLIKK. De får også jern-seler festet rundt seg.

Hjelp! Vi er fanget!

– Sånn! sier Betty. – Nå kan dere ikke finne på noe tull.

– Slipp oss løs! roper Jåledukken.

Men Betty snur ryggen til og går med raske skritt inn på kjøkkenet.

Jeg lener meg over til Jåledukken og Superhelten, og hvisker:

– Sorry ... Hvis ikke jeg hadde klatret ned fra stolen, hadde kanskje ikke dette skjedd.

Copyright Figenschou Publishing

- Det er ikke din skyld, sier Jåledukken. – Dama er jo gæren!
- Ja, sier Superhelten og snurrer den ene fingeren ved siden av hodet.
- Klin kokos!

Vi hører romstering fra kjøkkenet. Jeg kan se Betty gjennom døråpningen.
Hun leter etter noe.

Til slutt nikker hun fornøyd, går bort til vasken og skrur på vannet. Det ser ut som om hun fyller noe med vann.

Vannet skrus av og Betty kommer mot oss.

Nå ser jeg hva hun holder i hånden. Det er en vannpistol! Hva i all verden er det hun skal med den?

Vannpistolen

Betty sikter på oss med vannpistolen. Vi krymper oss sammen.

– Nå må dere gjøre som jeg sier, sier Betty. – Hvis ikke skyter jeg på dere med denne vannpistolen.

– Nei, det kan du ikke gjøre! sier Superhelten. – Vi tåler ikke vann.
Da blir vi ødelagt!

Betty ler den knirkete latteren sin og sier:

– Nettopp! Jeg har ikke bruk for dere hvis dere ikke gjør nytte for dere.
Så kom igjen og strikk!

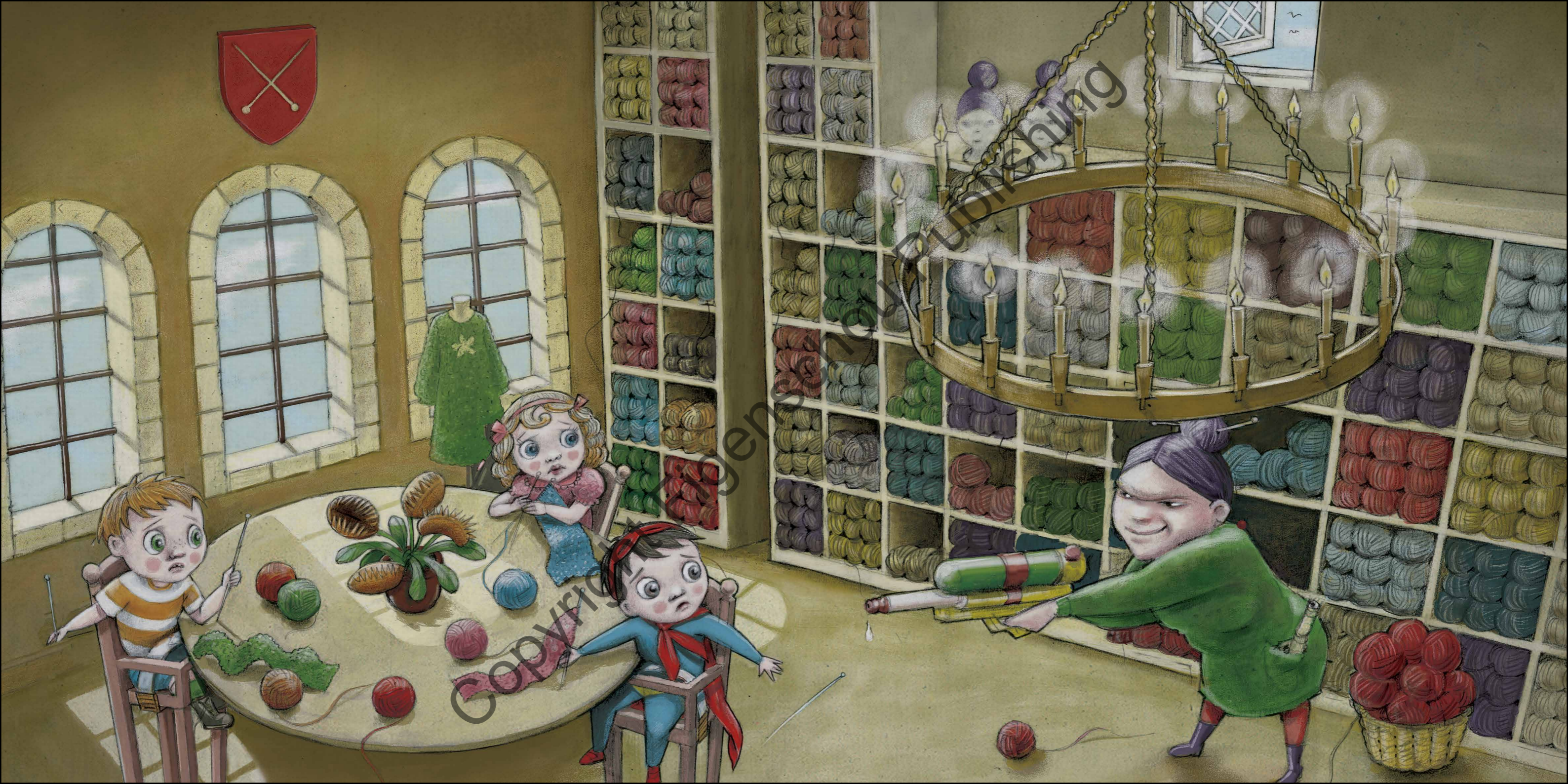
Vi ser hjelpeløst på hverandre.

Så fortsetter vi å strikke i stillhet.

Triste tanker fyller hodet mitt. Tenk om Betty kommer til å holde oss fanget for alltid? Det er ingen som kommer til å savne oss, og skjønnere at noe er galt ...
Fabrikkmannen og Arnold tror jo at vi har fått et fint, nytt hjem. Og Dukke-Lise vet ikke en gang at jeg har flyttet. Og hun har jo uansett ikke tid til meg lenger, nå som hun har fått en ny bestevenn.

Akkurat da lener Jåledukken seg mot oss og hvisker:

- Dette er skikkelig kjipt. Men det er i hvert fall bra at vi er sammen.
- Superhelten og jeg smiler til henne og sier:
- Enig!

Da det har blitt mørkt ute, og månen er høyt opp på himmelen, sier Betty at hun skal gå og legge seg.

- Men hva med oss? spør Jåledukken. – Skal ikke vi få sove?
- Niks, sier Betty. – Dukker trenger ikke søvn.
- Det er ikke sant! sier Superhelten. – Vi må lades opp to timer hver natt.
- Javel, sier Betty. – Da lader jeg dere opp i morgen tidlig. *Etter* at jeg har fått

skjønnhetsøvnene min. I mellomtiden må dere strikke og være stille som mus.

Ellers får dere smake på denne ... sier Betty og vifter med vannpistolen.

Etter at Betty har gått ut av rommet, og det har blitt helt stille, hvisker jåledukken:

- Dette går ikke lenger. Vi må rømme!

Vi legger en plan

Vi prøver å bruke strikkepinnene til å komme oss løs fra selene, men det nytter ikke. Jernet er for hardt.

- Skulle ønske jeg hadde superkrefter på ordentlig, sier Superhelten.
- Da kunne jeg revet av oss selene med bare hendene mine.
- Men ettersom vi ikke har superkrefter, må vi være supersmarte, sier Jåledukken. – Vi må finne en måte å rømme på.

Vi blir stille og grubler.

Plutselig får jeg en idé.

- Arnold sa at han skal komme på besøk, sier jeg ivrig. – Hvis han kommer kan han kanskje hjelpe oss!

Jåledukken får en bekymret rynke mellom øynene og sier:

- Men tror du at Betty vil slippe Arnold inn i borgen? Da vil han jo oppdage at vi er fanget. Hvis hun slipper ham inn, vil hun sikkert passe på at vi ikke ber ham om hjelp.

– Men kanskje vi klarer å gi Arnold en hemmelig beskjed, som ikke Betty ser? sier jeg.

- Hvordan skal vi klare det? spør Superhelten.

– Jeg kan et ord på tre bokstaver som betyr hjelp, sier Jåledukken. – Men jeg vet ikke hvordan jeg skal klare å skrive det, uten penn og papir.

- Hm ... sier jeg. – Tror du vi kan klare å strikke ordet?

– Ja, vi prøver! sier Jåledukken.

Jåledukken forklarer hvordan ordet skal se ut. Den ene bokstaven likner på en slange. Den må vi ha to av. Og den siste bokstaven likner på en ball, med et hull i midten.

Vi setter i gang og strikker hver vår bokstav. Det er skikkelig vanskelig, og vi må starte på nytt flere ganger. Men til slutt blir det ganske bra.

Vi gjemmer bokstavene bak ryggene våre, så ikke Betty kan se dem.

Nå er det bare å vente ...

Nattdrømmer

Dagene og nettene flyter over i hverandre. Hendene våre blir såre og stive av all strikkingen.

En natt, mens Betty sover, snakker vi om alt vi ville gjort hvis vi var ekte barn.

Superhelten sier:

– Hvis jeg var en ekte gutt, skulle jeg lekt sammen med de andre barna og gjort helt vanlige ting. Som å leke Boksen går, hoppe strikk, klatre i trær og sånn. Det er ikke noe gøy at folk bare vil være venn med meg fordi jeg er en kul superhelt. Det er faktisk ganske slitsomt å sloss mot monstre, og fange skurker, hele tiden ... og late som om jeg aldri blir redd. Jeg har mere lyst til å være en i gjengen.

– Jeg skjønner hva du mener, sier Jåledukken. – Jeg er lei av at folk bare vil være venn med meg fordi jeg har pene kjoler og fint hår. Jeg skulle ønske folk likte meg fordi jeg er fin inni meg ... Hvis jeg var en ekte jente, skulle jeg lekt masse ute. Spilt fotball og lekt har'n. Uten å tenke på at klærne mine blir skitne. Og så ville jeg gått på skolen, og lært meg å lese alle bokstavene.

– Nå er det min tur, sier jeg. – Jeg ville fortsatt å tøyse, selv om jeg ble en ekte gutt. Men da kunne jeg funnet på morsomme ting ute også, og det hadde vært så kult! Da skulle jeg rullet rundt i snøen og kastet snøballer på andre. Ringt på døren til folk jeg ikke kjente og stukket av. Og så skulle jeg spist masse ordentlig mat, sånn som Fabrikkmannen spiser. Tenk så digg det hadde vært å slippe å få sånn kjip lekemat, i plast!

Vi sukker og fortsetter å strikke.

Etter en stund lukker jeg øynene og rister på hodet.

Så kremter jeg og sier:

– Nå skal jeg fortelle noen vitser som jeg har funnet på selv. De er sånn:
Alle dukkene ble tvunget til å strikke, unntatt Rikke, hun hadde hikke.
Alle dukkene fikk nye klær, unntatt Svein, han fikk nye bein.
Alle dukkene løp for å leke, unntatt Lotte, hun satt på potte.
De andre ler. Men lavt, så ikke Betty våkner.

Hjelp!

En dag Betty har gått for å spise lunsj, hører vi en brummende lyd utenfor.

Noe stort og mørkt nærmer seg borgen. Det ser ut som om det hopper. Hva er det for noe?

Når det kommer nærmere ser jeg at det er en maskin av metall, som ligner på et stort dyr. Det har et hode, to bein, armer og en lang hale. Midt på magen er det en slags lomme, med et vindu over.

Maskinen stanser utenfor borgen. En dør åpner seg, og et hode kikker ut. Med en propell på toppen. Jeg rykker til.

- Det er Arnold! hvisker jeg ivrig og peker.
- Hurra! hvisker Jåledukken og Superhelten.

Arnold svever ut i luften og lander mykt på bakken.

Så ser jeg noen som ruller ut en taustige og klatrer ned. Det er en jente, med mørkt hår i musefletter. Plutselig kjenner jeg henne igjen: Det er jo Dukke-Lise, som pleide å være bestevennen min! Hun har ikke glemt meg likevel!

Det kjennes som om kinaputter eksploderer inni meg, og jeg klarer ikke å slutte å smile.

Arnold og Dukke-Lise står med ryggen til oss, og har ikke sett oss ennå.

Jeg har lyst til å rope HJELP, men biter meg i leppa for å være stille. Betty må jo ikke oppdage noe!

De begynner å gå mot inngangsdøren til borgen.

– Å nei! Tenk om de ringer på døren, sier jeg. – Da kommer kanskje Betty til å fange dem også!

– Vi kaster strikkepinnene på vinduet, foreslår Superhelten. – Da vil de kanskje snu seg og se oss.

– Ja, det gjør vi! sier jeg.

Vi teller til tre og pælmer strikkepinnene alt vi klarer mot vinduet. Det kommer et lite klirr.

Vi holder pusten.

Arnold og Dukke-Lise stopper opp og snur seg mot vinduet.

Vi veiver vilt med armene våre.

Da stråler Arnold og Dukke-Lise opp i to store smil, og vinker til oss.

De har sett oss!

Jeg setter pekefingeren min foran munnen, som for å lage en hysjelyd.

Så holder vi opp de strikkede bokstavene våre.

S.O.S.

Smilet deres blir borte.

Vi røsker i selene, for å vise at vi sitter fast.

De sperrer opp øynene og nikker alvorlig.

– Hvordan skal de få reddet oss, uten at Betty merker det? spør Jåledukken.

Jeg kikker meg rundt og oppdager et åpent vindu, helt øverst på veggen.

Jeg peker opp og sier:

- Kanskje Arnold kan fly inn gjennom det vinduet der?
- Ja, god idé, sier Jåledukken og Superhelten.

Arnold må ha skjønnt hva jeg tenkte på. For plutselig fyker han oppover som en bursdagsballong.

Han flyr inn gjennom vinduet, og sirkler sakte nedover.

Til slutt lander han perfekt ved siden av meg.

Vi smiler til hverandre, og hilser med hånd mot klo.

- Hei på deg, hvisker jeg.
- Din gamle sei, hvisker Arnold og ser bekymret på oss.
- Hva har skjedd?
- Betty tvinger oss til å strikke, sier jeg og røsker i selene.
- Få oss løs!

Arnolds hemmelige prosjekt

– No problemo, sier Arnold. – Jeg fikser.

Plutselig skyter en rød laserstråle ut av kloen til Arnold, og det kommer en lav brummelyd.

– Wow! Råkult, sier jeg.

– Kompis. Sitt stille, sier Arnold.

Strålen skjærer igjennom jernet, og selen faller i gulvet med et klank.

Jeg hopper opp på bordet, veiver med armene og vrikker med rompa. Endelig ute av babystolen! Jeg passer på at jeg ikke kommer borti blomstervasen, for hvis den knuser kan Betty høre det.

Så får Arnold løs Jåledukken og Superhelten. De hopper også opp på bordet og blir med på rompedansen.

– Men hvordan skal vi komme oss ut av borgen, uten at Betty oppdager det? spør Jåledukken.

– Hakke peiling, sier jeg.

– Guru kan hjelpe, sier Arnold.

– Hvem er Guru? spør jeg.

Arnold peker på metalldyret, som er parkert utenfor vinduet, og sier:

– Det er Ken Guru.

Jåledukken fniser og sier:

– Den ligner litt på en kenguru.

– Korrekt, sier Arnold.

Arnold sier at han har bygget den helt selv.

– WOW! Er det Guru som har vært det hemmelige prosjektet ditt!? spør jeg.

Arnold nikker.

– Du er et geni! sier jeg.

Knappene til Arnold blinker raskt.

– Bli her. I'll be back, sier Arnold. Så flyr han ut gjennom vinduet og inn i Ken Guru.

Arnold fester et tau i Ken Guru, og kaster den andre enden av tauet inn til oss.

Superhelten tar imot.

Så smart. Nå kan vi klatre opp tauet, og ut gjennom vinduet.

Jåledukken og jeg klatrer opp først, mens Superhelten holder tauet. Jeg prøver å ikke se ned.

Til slutt er vi oppe ved vinduet. Jeg klamrer meg fast i vinduskarmen.

Nå er det superhelten sin tur.

Superhelten binder fast tauet i bordet og gjør seg klar.

Men idet han skal til å klatre opp, kommer han borti blomstervasen på bordet.

Den vugger sakte fra side til side, før den faller i gulvet med et høyt KNAS.

Tenk om Betty hørte det!

Vi står stille og lytter, men kan heldigvis ikke høre noe.

Superhelten begynner å klatre.

Plutselig hører vi klikkende skritt. Det kjennes ut som om parykken min løfter seg fra hodet. Å nei! Betty har våknet!

Lyden kommer nærmere, og nærmere.

– Skynd deg! Betty kommer! roper jeg.

Men det er for sent.

Døren slås opp med et brak, og Betty kommer inn i rommet.

I hånden holder hun vannpistolen.

Lille Petter edderkopp...

Betty stormer mot Superhelten og roper:

– STOPP!

Superhelten fyker oppover tauet.

Men Betty er raskere. Hun slenger fra seg vannpistolen på gulvet, griper tak i kappen hans med begge hender, og røsker til.

Superhelten prøver desperat å få av seg kappen. Men det er dobbeltknote, og han får den ikke av!

Til slutt mister Superhelten balansen og faller.

Betty kaster seg over ham og holder ham hardt fast.

Superhelten er fanget!

Betty sleper Superhelten etter seg og sier:

– Nå skal jeg stenge deg inne i kjelleren. Da klarer du aldri å rømme.

Superhelten spreller og sparker for å komme fri, men det nytter ikke.

Han roper opp til oss:

– Bare dra, så ikke dere også blir fanget! Ikke tenk på meg! Superhelten klarer seg alltid.

Jeg står som frosset fast til vinduskarmen.

Jåledukken tar hånden min og sier:

– Vi må redde Superhelten!

Jeg nikker, men har ikke peiling på hvordan vi skal klare det.

Jåledukken roper ut gjennom vinduet:

– Arnold, har du et tau til?

Arnold nikker og slenger opp et tau.

Jeg skjønner ingenting. Hva er det hun skal med et tau?

Så sier Jåledukken at jeg må gjøre noe som får Betty til å stå stille. Hva som helst. Men det må skje fort!

Hva skal jeg gjøre? Jeg prøver å finne på noe, men alle tankene er tømt ut av hodet mitt.

Jeg roper ut det første jeg kommer på:

– Betty Spagetti, STOPP! Jeg må si deg noe viktig ... ehm ... Æ da bæda buse, du går i truse!

Men Betty bare later som om hun ikke hører meg, og fortsetter å gå.

Å, nå kom jeg på en skikkelig bra idé! Det er jo én ting Betty er redd for ...

Jeg graver ned i lommen min og finner frem plastedderkoppen min, Petter.

Jeg hvisker til ham:

– Du vet hva du har å gjøre, Petter ...

Så kaster jeg ham ut i luften.

Petter gjør flere saltomortaler og suser nedover ...

Han lander med et KLASK rett foran Betty.

Betty bråstopper og skriker: – VÆÆÆ!

Akkurat da svinger Jåledukken tauet over hodet.

Hun har laget en løkke på enden av tauet. Det er en lasso!

Vannkrig

Jåledukken er lynrask, og kaster lassoen mens Betty står stille.

Lassoen svever gjennom luften og lander perfekt rundt Betty.

Jåledukken strammer tauet med et hardt rykk.

Betty faller fremover, i et skikkelig mageplask. Hun er fanget!

Superhelten klarer å rive seg løs, spinner rundt og spurter bort til tauet.

– Grrrr! Bare vent! roper Betty og åler seg bortover mot vannpistolen.

– FORT DEG! roper jeg. – Hun tar vannpistolen!

Superhelten klatrer raskt oppover tauet.

Betty løfter opp pistolen, sikter mot Superhelten, og roper: – VANNKRIG!

Første skudd spruter ut ...

Og fyker rett over hodet til Superhelten.

Bom!

Hun pumper opp vannet i pistolen og prøver på nytt.

Strålen suser mot Superhelten

Men kappen beskytter ham.

Bom igjen!

Betty pumper så raskt at hun blir rød i ansiktet.

Hun trykker inn knappen ... nå sildrer vannet ut fra tuppen.

Jippi! Hun er snart tom for vann!

Men Betty gir ikke opp.

Hun røsker og sliter i tauet, og klarer til slutt å komme seg løs.

Så sprinter hun inn på kjøkkenet, for å fylle på mer vann i vannpistolen.

Nå har Superhelten kommet helt opp til vinduskarmen. Vi må kjappe oss ut, før

Betty kommer tilbake!

Hoppet

Utenfor vinduet ser jeg at lommen på magen til Ken Guru, blåses opp. Den ser ut som en stor, myk pute.

– Sikkerhetsmodus aktivert, sier Arnold og peker på puten. – Hopp. Og land der.

Jåledukken tar sats og roper:

– Unna vei, her kommer jeg!

Hun lander på puten, vinker opp til oss og sier: – Det var supergøy!

– A-OA-OAAAA! roper Superhelten og hopper ned.

Nå er det bare meg igjen.

Jeg kikker ned, og står like stivt som en plastdukke. Det er veldig langt ned. Tenk om jeg bommer på puten og blir ødelagt?

– Kom igjen! roper Superhelten. – Det går bra!

– Jeg vet ikke om jeg tør, sier jeg stille.

Akkurat da hører jeg raske klikkelyder i rommet bak meg, og snur forsiktig på hodet. Betty kommer løpende mot meg, med vannpistolen. Nå er hun snart nærme nok til å skyte på meg!

Utenfor roper Jåledukken og Superhelten:

– GJØR DET, GJØR DET, GJENNOMFØR DET!

Jeg *må* gjøre det. Nå!

Jeg tar et dypt pust og hopper.

Armene og beina mine spreller i luften. Det kjennes som om magen min dyttes opp til hodet.

Til slutt synker jeg dypt nedi puten. Jeg klarte det!

Jeg begynner å le. Jåledukken hadde rett, det var gøy!

Arnold åpner vinduet og slipper oss inn i Ken Guru.

Dukke-Lise kommer bort til meg, gir meg en klem og sier: – Hei.

– Hei, sier jeg.

Kinnene mine blir rare og varme, og jeg vet ikke helt hva jeg skal si. Det føles så lenge siden vi var bestevenner. Jeg synes til og med at hun ser litt annerledes ut.

– Vi må forte oss bort, så ikke Betty fanger oss igjen! sier Superhelten.

Ken Guru

Arnold går bort til et bord og taster på noen knapper. Da hører vi plutselig en stemme som sier:

- Velkommen. Mitt navn er Guru. Ken Guru. Angi deres destinasjon.
- Arnold forteller Guru at vi skal tilbake til Dukkefabrikken.
- Vennligst sitt ned og fest setebeltene, sier Guru.
- Vi gjør som han sier.
- Klar til avgang, sier Guru. – Jeg ønsker dere en behagelig reise.

Gjennom vinduet ser vi at Betty kommer løpende mot oss, med vannpistolen i hånden. Hun skyter mot Guru og treffer vinduet. Arnold setter på vindusviskeren.

- DUSTEDUKKER! roper Betty og hytter med neven. – Kom tilbake! Dere er ikke ferdige med å strikke!
- HOPP, KEN GURU! HOPP! roper vi.

Ken Guru tar sats og gjør et stort byks fremover.

Arnold vinker til Betty og sier: – Hasta la vista, Betty!

Hårspray

Guru hopper raskt bortover.

Vi ler og skriker for hvert hopp. Magen min snurrer rundt og rundt, som en jojo.

- Har vi kommet oss unna Betty? spør Superhelten.

Arnold kikker ut av vinduet og svarer:

- Tror det. Kan ikke se henne.

Vi puster lettet ut.

Plutselig hører vi en rar lyd. KLINK, KLANK, KLINK, KLANK.

Hva er det for noe? Håper ikke Ken Guru har gått i stykker?

Vi går bort til døren på baksiden, og kikker ut av det lille vinduet.

Å nei! Betty har klamret seg fast i halen til Guru.

- Grrr! Bare vent! roper Betty. – Dere slipper ikke unna!

Hun bruker strikkepinner til å hugge seg fast i Ken Guru, og klatrer sakte oppover. Hun kommer nærmere og nærmere døren.

Da tar Jåledukken opp en boks fra lommen sin. Det er hårsprayen. Seriøst? Skal hun fikse på håret sitt nå?!

Hun snur seg mot oss og sier:

- Jeg skal prøve å spraye Betty i øynene, så hun slipper tak i halen.

Jåledukken tar av lokket på boksen, åpner døren og lener seg ut. Superhelten holder godt tak i føttene hennes, så hun ikke faller.

– Yo! Betty Spagetti! Jeg har en overraskelse til deg, roper Jåledukken og holder fingeren klar på knappen til sprayboksen.

Idet samme svinger Betty frem vannpistolen og sikter rett mot Jåledukken.

Krise, tenk om Betty skyter først! Jeg må gjøre noe for å hjelpe til.

Jeg finner frem bærtens min og trykker på den:
BÆRT! BÆRT!

I et lite sekund snur Betty seg mot meg. Akkurat da trykker Jåledukken på knappen.

En hårspray-sky treffer Betty rett i fleisen. *Det tenker jeg swirl!*
Betty hylar.

Hun slipper tak i halen, faller ned og ruller bortover på bakken.
JIPPI! Vi klarte det!

Ken Guru hopper videre, og vi setter oss tilbake på plassene våre.

Snart har vi kommet så langt unna at vi ikke kan se hverken Betty eller borgen.

Endelig er vi trygge!

Copyright Figenschou Publishing

Den hemmelige oppskriften

Superhelten snur seg mot Jåledukken og sier:

– Det var smart å bruke hårsprayen. Og den lassoen var skikkelig imponerende.

Hvor har du lært det?

– Takk, sier Jåledukken. – Jeg bodde hos en jente en gang, som alltid ville leke cowboy. Så jeg har nok plukket opp noen triks. Jeg kan godt lære deg det en dag?

– Gjerne! sier Superhelten. – Du er ganske kul. Til å være en jente.

Jåledukken smiler mens hun himler med øynene. Så sier hun:

– Du er ikke så verst du heller. Til å være gutt.

Så spruter de ut i latter.

Dukke-Lise tar hånden min og sier:

– Sorry for at det er så lenge siden jeg har besøkt deg. Det har bare skjedd så sinnsykt mye.

– Det går greit, sier jeg.

– Da jeg kom til Dukkefabrikken i dag, sa Arnold at du hadde flyttet. Da ble jeg skikkelig redd for at jeg aldri skulle få se deg igjen. Men heldigvis sa Arnold at han visste hvor du bodde, og at vi kunne besøke deg.

– Det var jammen bra dere kom, sier jeg. – Hun dama var helt gæren, og tvang oss til å strikke hele tiden. Jeg skal aldri strikke mer, i hele mitt liv!

Dukke-Lise ler, og det hoppespretter inni meg. Latteren hennes er fortsatt den samme.

Jeg ser nærmere på Dukke-Lise. Det er noe som ikke stemmer ...

Selv om hun fortsatt har grønne øyne, er de annerledes. De likner på ordentlige øyne. Håret hennes har blitt lenger, og dukkehår kan jo ikke vokse.

Kanskje Dukke-Lise har fått Fabrikkmannen til å gi henne nye øyne og nytt hår?

– Du ser litt annerledes ut, sier jeg forsiktig.

– Ja, ikke sant? sier Dukke-Lise og smiler. – Dere kommer *aldri* til å tro dette ...
Jåledukken og Superhelten setter seg nærmere, for å høre.

– Det var en hemmelig oppskrift i en bok, om hvordan man kan få oppfylt et ønske.

Så gjorde jeg alt som stod i oppskriften, og da fikk jeg oppfylt mitt aller største ønske: Å bli til en ekte jente. Så nå kalles jeg ikke lenger Dukke-Lise, men *Lise*.

Jeg sperrer opp øynene og sier:

– Hæ!?! Tuller du?

– Nei, det er helt sant! sier Lise.

Plutselig faller alle brikkene på plass. Det er derfor hun ser så annerledes ut!

Hun er ikke lenger en dukke! Det eneste jeg klarer å stotre frem er: – G ... gratulerer!

Jåledukken sukker og sier:

– Så heldig du er ... Skulle ønske jeg også kunne bli et menneske.

– Jeg også, sier Superhelten.

Arnold svever bort til Lise, og spør om han kan få den hemmelige oppskriften.

– Selvfølgelig, sier Lise. – Oppskriften er egentlig ganske enkel: Man må gå ut om natten og kikke opp på himmelen. Hvis en ser et stjerneskudd, så må man lukke øynene og si ønsket sitt inni seg. Det må nemlig være hemmelig for å gå i oppfyllelse. Og så får man ønsket sitt oppfylt.

– Oppfattet, sier Arnold. – Oppskriften er lagret i minnet.

– Vi ankommer destinasjonen om to minutter, sier Ken Guru.

Jeg kikker ut av vinduet, og magen min gjør et jubelhopp. Jeg kan se taket og pipene til Dukkefabrikken. Endelig hjemme! Jeg gleder meg sånn til å se Fabrikkmannen igjen!

Overnattingsparty

Guru lander mykt i snøen, foran Dukkefabrikken.

– Avstigning på venstre side, sier Guru.

Idet vi går ut, sier Guru:

– Takk for reisen. Jeg ønsker dere velkommen tilbake.

Vi stormer inn på Dukkefabrikken. Men så bråstopper vi. Det er helt mørkt og stille der inne.

– Hvor er Fabrikkmannen? spør jeg.

– Fortsatt på ferie, svarer Arnold. – Tilbake i morgen.

Etter at vi har skrudd på alle lysene, ser vi hvor tomt det er. Det er ingen dukker eller verktøy i hyllene. Fabrikkmannen har ryddet fordi han snart skal flytte.

– Hvor skal vi bo nå? spør jeg. – Vi kan jo ikke bo på fiskebollefabrikken.

– Vi må i hvert fall bo sammen, sier Jåledukken.

– Så klart, sier jeg og Superhelten.

– Kanskje vi kan bo her likevel, sier Superhelten. – Og lage fiskeboller, sammen med Arnold.

Vi sukker. Det var ikke akkurat *det* vi drømte om da vi rømte fra Betty ...

Jeg kniper igjen øynene og rister på hodet.

Så går jeg bort til Lise og spør:

– Har du lyst til å overnatte her i natt?

– Gjerne, sier Lise.

- Da lager vi overnattingsparty! sier jeg.
- JAAA! roper alle i kor.

Vi åpner noen kasser og finner frem dyner, madrasser og puter. Vi slenger alt på gulvet i lekerommet.

– Det blir gøy å overnatte her igjen, sier Lise. – Det blir nesten som da vi bodde her sammen.

Etter at vi har redd opp sengene våre, sier jeg:

- Kom, så leker vi mørkegjemsel. Jeg kan stå først.
- Så løper de andre for å gjemme seg.
- Jeg begynner å telle: Ti, ni, åtte ...

Da jeg er ferdig med å telle, roper jeg: – Den som ikke har gjemt seg nå, den skal STÅ!

Idet jeg går for å lete etter de andre, ser jeg at Arnold er på vei ut døren. I den ene kloen sin, holder han noe som likner på en antenne.

- Hva er det du skal for noe? spør jeg.
- Hemmelig, svarer Arnold. – Jeg forteller. I morgen.

Overraskelsen

Morgenen etter sier Arnold at han har en overraskelse til oss.

- Følg meg, sier Arnold og svever bortover.
- Vi småløper etter ham.

Arnold stanser foran døren som går inn til fabrikkrommet.

- Lukk øynene, sier Arnold.

Vi kniper igjen øynene.

Jeg hører en knirkelyd. Det er sikkert Arnold som åpner døren. Jeg lurere på hva han skal vise oss?

- Nå kan dere se, sier Arnold.

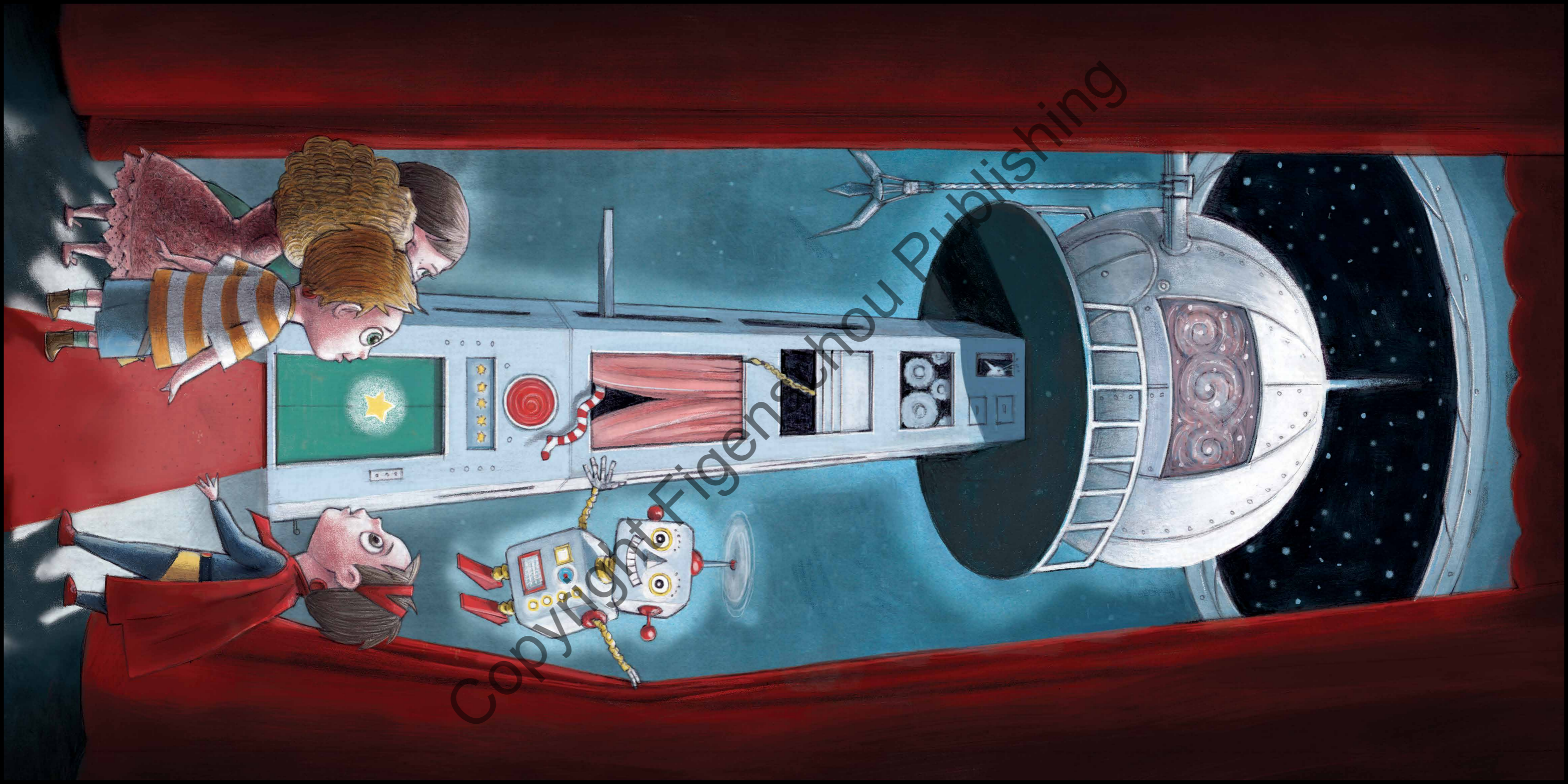
Vi åpner øynene og kikker inn i det store fabrikkrommet.

Dukkemaskinen står midt på gulvet. Men den ser så annerledes ut.

- Skal du lage noen nye dukker? spør jeg.
- Negativt, sier Arnold. – Har jobbet på maskinen. I hele natt. Nå er det ikke en dukkemaskin. Men en ønskemaskin.
- Hæ? Hva mener du? spør jeg.

Arnold forteller at antennen han festet på taket i går kveld, fanger opp stjerneskudd i løpet av natten og sender de ned til Ønskemaskinen. Han peker på en liten skjerm, som viser at maskinen har fanget 5 stjerneskudd i natt.

- Alle får ett ønske, sier Arnold.
- HURRA! jubler vi i kor.

Lise sier at hun allerede har fått det hun ønsket seg aller mest.

Så hun vil heller at noen andre, som trenger ønsket mer, skal få det.

Jeg smiler til henne. Det var snilt.

Jåledukken, Superhelten og jeg stiller oss på rullebåndet. Vi skal inn i Ønskemaskinen samtidig.

Arnold forteller oss at Stjerneskuddrommet er helt øverst i maskinen. Når vi kommer opp dit, stanser rullebåndet, og vi vil se tre lysglimt. Det er stjerneskuddene. Da må vi lukke øynene og tenke hardt på det vi ønsker oss. Uten å si det høyt til hverandre.

Vi nikker.

– Det kan ta litt tid før ønskene blir oppfylt, sier Lise. – Det gjorde det i hvert fall for meg.

Arnold trykker på en knapp, og samlebåndet beveger seg. Det pippetipopper i magen.

Vi vinker til Lise og Arnold idet vi glir inn i Ønskemaskinen.

Ønskemaskinen

Brummelyden dirrer i ørene. Det henger gardiner foran vinduene, og det er helt mørkt inni maskinen. Vi stiller oss tett inntil hverandre og holder hender.

Vi flyttes oppover og oppover. Rundt oss kan jeg se skyggene av gammelt dukkeutstyr. Selv om jeg vet at det er parykker, klær og sko, ser det litt skummelt ut. Til slutt stanser rullebåndet og det blir stille. Vi kikker opp i taket.

Plutselig hører vi høye smell og det kommer tre lysglimt. Som om noen blinker med en sterk lommelykt. Vi glipper med øynene.

Så blir det mørkt igjen.

– Nå må vi lukke øynene og tenke på det vi ønsker oss, sier Jåledukken.

Jeg lukker øynene, og inni meg sier jeg:

Jeg har superduper lyst til å bli en ekte gutt. For da kan jeg leke ute, og gjøre akkurat det samme som vanlige barn. Da trenger jeg aldri mer være redd for å bli stappet ned i den teite boksen.

Og så skulle jeg ønske at jeg fortsatt kan bo sammen med Jåledukken, Superhelten, Arnold og Fabrikkmannen. At de kan bli familien min, på ordentlig. For jeg vet at de alltid vil være glad i meg, selv om jeg av og til tuller litt mye ...

Etter en stund blir lyset skrudd på, og vi løftes ut av maskinen med en stor grabb.

Beina mine dingler i luften og det kommer et sug i magen. Men denne gangen lukker jeg ikke øynene. Dette kan umulig være like skummelt som da jeg hoppet ut av borgen.

Det er faktisk ganske gøy å se alt høyt oppe fra luften. Det må være sånn det er for Arnold å fly.

Da vi er nede på bakken igjen, sier Lise:

– Det er to ønsker igjen i maskinen. Arnold, nå er det din tur!

– Negativt, sier Arnold og rister på hodet. – Jeg trenger ikke et ønske.

– Jo, kom igjen, kompis, sier jeg. – Du er alltid så snill mot alle andre.

Du fortjener å få et ønske oppfylt. Og du må jo prøve din egen oppfinnelse!

Vi andre begynner å klappe og rope:

– Arnold! Arnold! Arnold!

Knappene til Arnold blinker raskt.

– Ok, da, sier Arnold og smiler, mens han svever inn i Ønskemaskinen.

Endringer

Jeg ser nærmere på Jåledukken og Superhelten.

Jeg lurer på om de har begynt å endre seg litt ... Det ser ut som om huden har fått litt mer farge. Og er ikke håret litt mindre parykkaktig?

Det prikker varmt i kroppen min.

Jeg kjenner bak i nakken, og åpner munnen for å si noe. Men det kommer ikke ut et ord. Til slutt klarer jeg å stotre frem:

- D ... dere!
- Hva er det? sier de andre.
- Den røde knappen min er borte! roper jeg.
- Det var det som skjedde med meg også! sier Lise og smiler. - Dere holder på å bli til ordentlige barn!

Vi sjekker bak i nakkene til Jåledukken og Superhelten. Knappene deres er også borte!

Vi hopper opp og ned, jubler og klemmer hverandre. Nå kan vi gjøre ALT vi har drømt om!

Etter at vi har roet oss ned litt, sier Lise at vi kan velge oss ordentlige navn. For nå er vi jo ikke lenger dukker.

- Jeg har alltid hatt lyst til å hete Julie, sier Jåledukken.
- Jeg vil hete Sondre, sier Superhelten.
- Og jeg vil hete Tommy. Tommy Tøysekopp, sier jeg.

Jeg ser meg rundt. Hvor ble det av Arnold, egentlig?

Arnold står med ryggen til, og fester noen skruer på Ønskemaskinen. Plutselig er det som om noen har skrudd av gleden min. Han er jo fortsatt en robot!

- Men Arnold, du ble jo ikke et menneske! sier jeg forskrekket. - Hvorfor virket det ikke på deg?
- Jeg ønsket noe annet, sier Arnold. - Jeg liker å være robot.
- Men hva ønsket du deg, da? spør jeg.
- Må være hemmelig. For å virke, sier Arnold.

Akkurat da hører vi at ytterdøren åpnes.

Et dukkeliv

Fabrikkmannen kommer inn i rommet og setter fra seg kofferten. Huden hans er brun, og pandaringene under øynene er borte. Han stråler opp i et stort smil da han ser oss.

- Neimen, er dere her! For en hyggelig overraskelse!
- Vi har blitt til ordentlige barn! roper vi og forteller i munn på hverandre om

Ønskemaskinen Arnold har laget.

Fabrikkmannen blir stående og måpe.

Så forteller vi om Betty. At hun holdt oss fanget og tvang oss til å strikke.

Fabrikkmannen sperrer opp øynene mer og mer, og setter seg tungt ned i en stol. Han legger hodet i hendene og sier:

- Dette var utrolig trist å høre. Takk og lov for at dere klarte å rømme!

– Jeg er så glad for at vi ikke er dukker lenger, sier Julie. – Nå trenger vi ikke være redd for å bli pakket ned i boksen. Det er egentlig skikkelig urettferdig. Dukker må alltid være en god bestevann, og gjøre det eieren ønsker. Men det er aldri noen som tenker på om dukkene har det bra.

- Helt enig! sier jeg, Lise og Sondre i kor.
- Dere har helt rett, sier Fabrikkmannen. – Jeg har visst ikke tenkt på hvordan dukkene har det ... Huff og huff, hva har jeg gjort?

Fabrikkmannen tar frem et lommeterkle, pusser nesen og fortsetter:

- Grunnen til at jeg begynte å lage dukker, var at jeg ønsket å hjelpe barn som trengte en bestevann. Dere skjønner, da jeg var liten, hadde jeg nesten ingen

venner. Jeg var nok alltid litt annerledes enn de andre barna. Og jeg savnet å ha en bestevann. Så da jeg ble voksen, ville jeg hjelpe andre barn, som også var ensomme og triste.

- Det var i hvert fall snilt tenkt, sier jeg og stryker Fabrikkmannen på armen. Fabrikkmannen sukker og sier:
- Jeg skulle ønske det var noe jeg kunne gjøre for å hjelpe alle dukkene, som ikke har det bra der de bor nå. Men det går jo ikke, for jeg aner ikke hvor de bor.

Fabrikkmannen blir stille.

Så retter han seg opp i ryggen og sier:

- Men det er én ting jeg kan gjøre noe med ... Sondre, Julie og Tommy, kan dere sette dere ned på gulvet, foran meg?

Nye familier

Fabrikkmannen kremter, ser på Julie, Sondre og meg, og sier:

– Først må jeg bare si at jeg er så utrolig stolt av dere. Selv da dere ble holdt fanget hos Betty, så klarte dere å ta vare på hverandre og holde humøret oppe. Og jeg er veldig imponert over hvordan dere samarbeidet om å rømme.

Jeg er så utrolig glad for at dere har blitt til ekte barn. Det er helt fantastisk! Nå kan dere endelig gjøre alt dere har drømt om. Og jeg lover at jeg skal gjøre alt jeg kan for å finne nye familier til dere, som dere vil få det fint hos.

– Vent litt, sier jeg. – Hvorfor sier du *familier*? Vi skal vel bo sammen?

Fabrikkmannen rister på hodet og sier:

– Jeg tror ikke det blir så lett, dessverre. De fleste familier vil nok bare ha ett barn av gangen.

Julie, Sondre og jeg ser på hverandre med redde øyne, og blir stille.

Vi har bodd sammen så lenge, at jeg nesten ikke kan huske hvordan det er å bo uten dem. Selv om de av og til kan være irriterende, så er jeg jo veldig glad i dem. Tenk om jeg aldri mer får se dem igjen? Og hva med Fabrikkmannen og Arnold, skal jeg aldri mer få se dem heller?

Jeg lukker øynene og rister på hodet.

Nei, dette går ikke! Det MÅ finnes en løsning! Og jeg tror jeg har en idé ...

Jeg snur meg mot Fabrikkmannen og spør:

– Nå som du har vært på ferie, så er du ikke så sliten lenger, ikke sant?

– Ja, det stemmer det, sier Fabrikkmannen. – Det hjalp godt med en ferie.

– Da er det noe viktig jeg må spørre deg om, sier jeg. – ... Kan vi få bo sammen med deg?

– Å ja! sier Sondre og Julie. – Kan vi ikke det, vær så snill?

Fabrikkmannen smiler trist og sier:

– Det er nok ikke så lurt. Dere får det nok bedre hos noen andre. Jeg tror ikke at jeg ville vært en god pappa ... Jeg klarte jo ikke engang å være en god dukke-maker, eller skjønne hvor tøft dukkene har det.

– Men du ER jo allerede som en pappa for oss, protesterer jeg. – Og du er den **BESTE** pappaen som finnes.

– Ja, det er du, sier Julie. – Jeg vil ha deg som pappa.

– Jeg også! sier Sondre.

– Mener dere virkelig det? stotrer Fabrikkmannen.

Det renner en tåre nedover kinnet hans. Og det er ikke fordi han er trist.

– Selvfølgelig! sier vi.

– Jeg har alltid ønsket meg mange barn, sier Fabrikkmannen. – Og jeg er jo veldig, veldig glad i dere. Så hvis dere virkelig ønsker det, så vil jeg gjerne bli pappaen deres. På ordentlig.

– JIPPI! roper vi og kaster oss rundt halsen hans.

– Pappaen min, mumler jeg og begraver nesen min inn i genseren hans. Han lukter trygt og godt. Akkurat sånn som en pappa skal gjøre.

Et hjem

Da vi er ferdige med klemmen, spør Julie: – Men hvor skal vi bo?

Pappa smiler lurt og sier:

– Vi kan bo her på Dukkefabrikken!

– Hæ!?! sier jeg. – Jeg trodde det skulle bli en fiskebollefabrikk?

– Det var egentlig planen, sier pappa. – Men da jeg var på ferie, fikk jeg god tid til å tenke. Og da bestemte jeg meg for ikke å selge Dukkefabrikken likevel. Så de eneste fiskebollene som kommer inn her, er de vi skal spise til middag.

– JIPPI! jubler vi og klapper i hendene. Tenk at vi har fått et ordentlig hjem!

Pappa sier at han har spennende planer for Dukkefabrikken. Den skal bli til et sted barn kan komme og leke og lære morsomme ting, helt gratis. Derfor skal den ikke lenger hete Dukkefabrikken, men Lekefabrikken.

– Jeg har blant annet tenkt å bygge et oppfinner-rom, der barn kan bygge roboter og gjøre kule eksperimenter, sier pappa. – Har dere andre forslag til ting barn vil synes er gøy?

– Se på film! sier Sondre. – Vi kan ha vår egen kino. Og et sted der man kan spille spill.

– Vi kan lage et bibliotek, med masse kule bøker, sier Julie.

– Og så må vi ha et rom der man kan tulle og tøyse, og leke gjemsel, sier jeg.

– Og et tivoli i hagen, med berg- og dalbaner.

– Og et svømmebasseng, med sklier, sier Lise. – Og en skatebane.

Pappa smiler og sier: – Jeg liker alle forslagene deres. Dette kommer til å bli verdens beste Lekefabrikk!

Arnolds ønske

Pappa sier at han ikke *bare* skal bruke tiden sin på lek og moro. Han har fortsatt lyst til å jobbe som oppfinner. Det første han har lyst til å finne opp, er en maskin som kan gjøre syke barn friske.

– Arnold, jeg har et spørsmål til deg, sier pappa.

Arnold retter seg opp i ryggen.

– Jeg er veldig imponert over Ønskemaskinen du har laget. Og Ken Guru, sier pappa. – Har du lyst til å jobbe som oppfinner, sammen med meg? Det er på tide at du får brukt evnene dine til noe annet enn å servere kaffe og rydde.

Arnold dirrer, og knappene blinker og gløder.

– Ja, det vil jeg. Veldig gjerne, svarer Arnold.

Da forstår jeg det: Det var *dette* Arnold ønsket seg i Ønskemaskinen. Nå har han også fått ønsket sitt oppfylt!

– Dette må vi feire! sier Lise. – Jeg tar med alt vi trenger. Så møtes vi her klokken fem. Finn frem boksene deres!

– Hvorfor det? spør jeg.

– Jeg forteller det senere, sier Lise og fyker ut døren.

Bålet

Vi tar på oss vinterklærne Lise har tatt med til oss. Armene mine stritter ut av den tykke jakken. Det føles som om jeg har på meg romdrakt, og snart skal reise med rakett til månen.

Vi løper ut i snøen. Snøen knitrer under føttene våre.

– Kom, så aker vi i Brattebakken, sier Lise.

Lise og jeg sitter på samme brett. Jeg holder armene rundt henne, mens vi suser nedover. Det hoppespretter i magen. Vi hylr når den kalde snøen spruter opp i ansiktene våre.

Nederst i bakken faller vi av brettet, og ruller rundt mens vi ler. Så setter vi oss opp på brettet igjen. Pappa tar tak i tauet og drar oss oppover bakken.

Da vi er ferdig med å ake, går pappa inn igjen.

Vi andre løper vi inn i hagen og bygger rare snødyr. De blir så store at vi kan sitte på dem. Men jeg synes det morsomste er å spise snøen. Den kalde snøen knaser og smelter i munnen.

Etterpå tenner Lise opp et bål.

Vi setter oss i ring rundt bålet. Røyken svir i øynene og jeg blir varm i ansiktet.

Så griller vi pølser på spyd.

Da pølsene har fått mørke prikker på seg, legger vi de opp i hver vår lomme og tar på ketchup. Endelig skal jeg få spise ordentlig mat!

Tennene synker ned i den varme pølsen, og rare smaker eksploderer på tungen. Det smaker litt sånn som bålet lukter. Jeg smatter fornøyd.

Dette er så mye bedre enn lekemat i plast!

Lise smiler til meg og sier:

- Det er skikkelig gøy å leke med deg igjen!
- Helt enig! sier jeg og smiler tilbake.

Så tar Lise frem en plastpose, med noe som likner på hvite bomullsdotter. Vi trer en dott på hvert vårt spyd, og holder den over bålet.

Dotten vokser og blir brun i kantene.

Jeg smaker forsiktig på den, mens den fortsatt er på spydet. Den er myk, klissete ... og SUPERGOD!

- Nam! sier jeg. – Kan jeg få flere?
- Så klart! sier Lise.

Til slutt ber Lise oss om å ta frem boksene våre. Jeg finner frem min.

- Nå trenger vi ikke boksene lenger, sier Lise. – Vi kaster dem på bålet!
- JA! jubler jeg, Julie og Sondre.

Vi kaster boksene våre inn i det rødglødende bålet.

Det suser og hviner mens glasset sprekker.

Sakte smelter boksene og flyter ut over bakken.

Vi ser på hverandre og smiler.

Nå er vi ikke lenger bestevenner på boks.

Vi er bestevenner på ordentlig.

Det siste ønsket

Det er ett ønske igjen i Ønskemaskinen.

Fabrikkmannen går inn i Ønskemaskinen og lukker øynene.

Inni seg sier han: Jeg har så lyst til å hjelpe alle dukkene jeg har laget, som ikke har det bra der de bor. De kan få bo her på Lekefabrikken, og jeg kan være pappaen deres. Så vær så snill å hjelp alle dukkene som trenger et nytt hjem, så de klarer å rømme og kommer seg trygt hjem til meg.

S

ånn gikk det til at det kom dukker fra nord og sør,
øst og vest for å bo på den gamle dukkefabrikken.

Der fikk de et hjem, og én familie som alltid var glad i dem.

Sammen levde de lykkelig i alle sine dager.

«LEKEN OG HUMORISTISK»

May Grethe Lerum, Bok365, om «Bestevnn på boks.»

BESTEVENN PÅ BOKS

★
trilogien

Copyright Figenschou Publishing

Det var en gang en dukkemaker som ønsket at alle barn skulle ha en bestevenn. Derfor bygget han en magisk dukkemaskin, som lagde levende dukker. Når dukkene var ferdige, ble de puttet i små bokser og sendt til leketøysbutikker over hele landet, slik at alle barn kunne kjøpe seg en bestevenn.

Hvis dukkene gikk i stykker, ble de sendt tilbake til dukkefabrikken for å bli reparert. Det var det som skjedde med Tøysekoppen, Jåledukken og Superhelten. Og i denne boken får du høre hvordan det gikk med dem.

